

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. XXXII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

se ut cæteri homines. Patet hujus negationis veritas ex generalibus Scripturæ verbis *Rom. V. 12. 14. 1. Cor. XV. 21. 22*, quod in Adamo omnes moriantur homines, & per illum ac propter peccatum, super omnes homines mors transferit, ubi præter particulam universalem OMNES, etiam hujusmodi latet argumentum:

Quicumque in Adamo peccavit, & in vitâ peccatis inquinatus est, illi necessitas moriendi per se imminet, ita ut quotidie mors illi sit expectanda, cum positâ causâ effectus eam naturaliter subsequens poni debeat:

Tales autem sunt omnes homines, ut evictum est assertione undecimâ. Ergo.

XXXII. Tempus jam est, ut ad iudicium illud vivorum & mortuorum, de quo supra numero IV. dictum est, revertar. Sit itaque de illo Assertio decima tertia: Iudicium vivorum & mortuorum non erit ita instituendum, ut separatim & diverso tempore vivi & mortui iudicentur; sed utrorumque iudicium uno actu habebitur. Thesis hæc illis qui non tantum voces sed & emphasin Scripturæ, pro infallibili principio in rebus fidei assumunt, facile probabitur ex illis locis, ubi simpliciter Christus dicitur iudicaturus esse vivos & mortuos, scilicet *Tim. IV. 1.* & aliis. Siquidem non temere geminum hic licebit fingere iudicium, nisi alia manifesta Scripturæ loca id urgeant. Sed cum hæc Chiliaftis non sufficiant, distinguentibus iudicium vivorum a iudicio mortuorum; Proponimus locum ex *Act. XVII. 30. 31*: *Tempora quidem ignorantia Deus, & ἀγνοῦν, connivendo prætermittens, nunc omnibus ubique hominibus annunciat ut pœnitentiam*

E

tiam

ziam agant: Quoniam statuit diem, in quâ judicaturus est τὴν οἰκουμένην, hoc universum, &c. Quæro igitur num illa verba referenda sint ad iudicium mortuorum, an ad iudicium vivorum? Neutrum equidem iudicium tale puto esse, de quo locus hic possit prædicari, sed necessario debere hic supponi ejusmodi iudicium, in quo omnes & viventes & mortui Christo fidentur. Quippe iudicium vivorum si respiceret hic Apostolus, ab illo sibi nihil metuendum habuissent Athenienses, quibus ista annunciabat. Imo iudicium mortuorum & eorum resurrectionem ab Apostolo hic fuisse indigitatam constat ex v. 32. *Audientes vero mortuorum resurrectionem &c.* Nec denique propter solum illud vivorum iudicium, Deus posset omnibus hominibus præcipere ut agant pœnitentiam, sed necessario etiam id fieri debet, propter iudicium mortuorum. Nec tamen de solo mortuorum iudicio capere hoc licet, quoniam mortui soli non constituunt τὴν οἰκουμένην, sed cum vivis saltem, quamvis omnium vivorum complexus seorsim sumptus, τῆς οἰκουμένης appellationem non minus sustinere possit. Relinquitur ergo, ut de utroque iudicio simul sumpto locus adductus sit exponendus, cumque unum saltem ille diem iudicii, de quo loquitur, determinet, sequitur, utrumque illud iudicium in uno die, instituendum, hoc est una vice habendum esse. Ut enim dies hic iterum per M. annos explicetur, nemo ex accuratis Exegetis passurus est, Scriptura siquidem loquitur ubique (exceptis saltem nonnullis vaticiniis) stylo inter homines usitato. Quis vero unum diem dicens M. annos conciperet? sed in superioribus hac de re pluribus actum jam fuit. Ex his etiam apparet quod iudicium Actor. xvii. 30. 31. habendum sit in adventu Christi, cum nec ipsi Chiliastæ, ut deinde patebit, statu-

ant

ant aliud iudicium vivos & mortuos concernens, quam illud in adventu Christi, quamvis & huic diversos actus, more suo omnia geminandi (v.g. resurrectionem, iudicium, regnum gloriae, vitam aeternam &c.) attribuunt.

XXXIII. Assertio decima quarta: Ab hoc iudicio nemo, etiam piorum, excludetur. Apostolus enim *2 Cor. V. 10.* nos omnes (se quoq; non excludens,) dicit oportere manifestari ante tribunal Christi, ut referat unusquisque, quæ corpore (fecerit) prout gessit sive bonum sive malum. Hoc autem iudicium utique erit mortuorum, siquidem Apostolus & Corinthii vivi non sunt iudicati. Erit porro Iudicium illud tam piorum quam impiorum, quoniam in illo bona & mala retribuentur. Erit denique universale, quoniam omnes in eo erunt Christo sistendi. Sed hæ conditiones in nullo cadunt iudicium præter illud quod in adventu Christi habendum erit. Quamvis enim præter hoc iudicium, post M. annos aliud determinent adhuc iudicium Chiliastæ; non tamen concedent, in illo ipsos etiam pios & fideles esse iudicandos, quippe quos in adventu Christi jam tum glorificatos esse volunt.

XXXIV. Assertio decima quinta: Neque iudicium piorum separari potest a iudicio impiorum, sed utrumque simul erit habendum. Ratio manifesta est ex *Matth. xxv. 31.* ubi hoc iudicium ita describitur, ut sit separatio piorum ab impiis, ubi pii collocantur ad dextram Christi; impii ad sinistram, quæ non nisi una vice possunt fieri. Non autem hæc de solo viventium iudicio explicare licebit, siquidem alias geminum adhuc fingendum esset iudicium, vivorum nempe & mortuorum, in utroque autem fideles forent separandi ab infidelibus, & singulis prout se-